

Sygn. akt *XVII AmE 99/11*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Andrzej Turliniński</i>
Protokolant:	Maciej Gembarzewski

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **S. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)** w W.

z przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o cofnięcie koncesji na obrót paliwami ciekłymi

na skutek odwołania od decyzji pozwanego z dnia 11 marca 2011 roku nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt *XVII AmE 99/11*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 marca 2011 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) postanowił cofnąć z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją z dnia 22 marca 2005 r. Nr (...) przedsiębiorcy – S. Z., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: (...) w W., ul. (...).

Od w/w decyzji S. Z. (odwołujący się) złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości z zastrzeżeniem, że jeśli jego działania dostosowawcze na stacji benzynowej przy ul. (...) nie znajdą w ocenie Sądu akceptacji, prosi o pozostawienie koncesji na gaz płynny i umożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej na stacji LPG.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 5 k.c. zgodnie z którym nie można czynić ze swojego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. W szczególności podkreślił fakt, że jest jedynie dzierżawcą stacji i z powodów obciążających wyłącznie właściciela tego obiektu nie był i nie jest w stanie obecnie wykonać jego modernizacji tak aby zadośćuczynić warunkom wynikającym z przyznanej koncesji.

Odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 22 marca 2005 r. Nr (...) S. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) udzielona została koncesja na obrót paliwami ciekłymi na okres od 30 marca 2005 r. do 30 marca 2015r. (K 120-125 akt adm.)

Pismem z dnia 22 października 2009 r. (K 130-130V akt adm.) (...) Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w W. poinformował Prezesa URE o braku urządzeń zabezpieczających przed emisją par produktów naftowych do powietrza atmosferycznego w procesach zasilania zbiorników magazynowych oraz o licznych nieprawidłowościach w zakresie gospodarowania odpadami, a także o niewypełnieniu obowiązków wynikających z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.). W w/w piśmie (...) Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w W. poinformował również Prezesa URE, że z powodu braku dokumentów z zakresu Prawa budowlanego oraz braku aktualnych świadectw dozoru technicznego zbiorników do magazynowania paliw płynnych skierował odpowiednio pisma do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w W. oraz do Urzędu Dozoru technicznego.

Decyzją z dnia 31 marca 2010 r. Nr (...) Prezes URE wymierzył powodowi karę pieniężną za naruszenie warunków koncesji (K 182-185 akt adm.). Od decyzji tej nie zostało wniesione odwołanie.

W dniu 29 lipca 2010 r. Prezes URE wezwał powoda do przedłożenia oświadczenia, że zaprzestał naruszania warunku 2.1.1. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz do przedstawienia opisu działań jakie zrealizował w celu dostosowania stanu technicznego eksploatowanej stacji paliw do obowiązujących przepisów prawa oraz do przedstawienia dokumentów potwierdzających wykonanie prac dostosowawczych (K 187-187V akt adm.). Pomimo prawidłowego doręczenia pisma powód nie udzielił odpowiedzi. Po ponownym wezwaniu przedłożył jedynie protokoły badań UDT zbiorników paliwowych stacji paliw mieszczących się w W. ul. (...) (K 195-196V akt adm.) oraz cztery kopie świadectw legalizacji odmierzaczy paliw (K 199-202V akt adm.).

Biorąc to pod uwagę Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie w sprawie cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi, o czym zawiadomił powoda pismem z dnia 20 grudnia 2010 r. (K 209-209V akt adm.) wzywając po raz kolejny powoda do zaprzestania naruszania warunków udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi i wyznaczył powodowi na dzień 31 stycznia 2011 r. ostateczny termin na złożenie dokumentów w zakresie wyposażenia stacji paliw w urządzenia zabezpieczające przed emisją par produktów naftowych I klasy do powietrza atmosferycznego podczas zasilania zbiorników magazynowych stacji paliw płynnych, aktualnych decyzji Urzędu Dozoru Technicznego (wraz z aktualnymi protokołami) dla wszystkich zbiorników eksploatowanych na stacji paliw, decyzji o pozwoleniu na budowę stacji paliw, w tym modułu LPG oraz decyzji o pozwoleniu na użytkowanie dla stacji paliw.

Z uwagi na niewywiązanie się przez powoda z nałożonego na niego obowiązku Prezes URE cofnął powodowi decyzją z dnia 11 marca 2011 r. znak: (...) (K 236-237V akt adm.) koncesję na obrót paliwami ciekłymi (K 236-237V akt adm.).

Sąd oddalił wniosek dowodowy z odwołania o przesłuchanie świadków: S. O. – przedstawiciela firmy (...) o rozpoczęciu modernizacji prowadzonej przez powoda stacji paliw przy ul. (...) w W. oraz I. W. na okoliczność niewyrażenia zgody na przesunięcie terminu usunięcia usterek na w/w stacji i żądania przedłożenia pozwolenia na jej budowę.

W ocenie Sądu fakty mające być w ten sposób udowodnione nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności uwzględnienia odwołania.

Ponadto na wniosek odwołującego się Sąd zawiadomił Miasto W. Zarząd Gospodarowania (...) Dzielnicy (...) o toczącym się procesie i udzielił mu terminu na wstąpienie do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Podmiot ten do sprawy nie wstąpił.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Bezsporne jest, że powód mimo upływu pięciu lat od rozpoczęcia koncesjonowanej działalności gospodarczej nie zdołał spełnić stawianych mu przepisami prawa wymagań i to mimo kilkakrotnych wezwań ze strony Prezesa URE

dostosowania się do ich wymogów. Z tego powodu została na powoda nałożona kara pieniężna. Ostatecznie z powodu braku na stacji urządzeń zabezpieczających przed emisją par benzyn do powietrza atmosferycznego przy napełnianiu zbiorników magazynowych paliw oraz z powodu użytkowania zbiorników na paliwa ciekłe nieposiadających aktualnych decyzji Urzędu Dozoru Technicznego dopuszczających je do eksploatacji została powodowi cofnięta koncesja na obrót paliwami ciekłymi. Jak wynika z pisma (...) Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia 22 października 2009 r. skierowanego do Prezesa URE (K-130 akt adm.) kontrola jego służby przeprowadzona na stacji benzynowej powoda przy ul. (...) w W. wykazała brak w/w urządzeń do posiadania których zobowiązywał go § 97 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych (...) – Dz.U.Nr 243, poz. 2063 ze zm. Ponadto powód nie dysponował aktualnymi świadectwami dozoru technicznego zbiorników płynnych.

W świetle powyższego powód dopuścił się długotrwałego naruszenia warunków ogólnych udzielonej mu koncesji określonych w jej postanowieniu 2.1 (K – 121 akt adm.).

Przedstawione okoliczności jednoznacznie wskazują, że w przypadku powoda doszło do rażącego naruszenia warunków wykonywania działalności koncesjonowanej, określonych przepisami prawa, a powód w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego niezgodnego z warunkami posiadanej koncesji i przepisami regulującymi działalność gospodarczą w tym zakresie. Spełnienie się tych przesłanek dawało Prezesowi URE podstawę prawną do cofnięcia koncesji na podstawie art. 41 ust. 3 Prawa energetycznego w związku z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz.U. z 2010, Nr 220, poz. 1447). W związku z tym w ocenie Sądu bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały wyjaśnienia i zarzuty powoda wskazujące na okoliczności, iż po stosownym wezwaniu od Prezesa URE podjął działania mające na celu uzyskanie i przedstawienie wymaganych dokumentów. Ostatecznie bowiem dokumenty nie zostały przedłożone. Na tę ocenę nie może mieć wpływu powołanie się przez powoda na problemy w komunikacji z właścicielem obiektu stacji rzutujące na brak możliwości rozpoczęcia jego modernizacji.

Podobnie bez znaczenia jest fakt niepogorszenia się stanu technicznego stacji.

Niecelowe byłoby również roztrząsanie zasadności wydania powodowi koncesji w warunkach obecnie kwestionowanych w zaskarżonej decyzji, ponieważ decyzja przyznająca koncesję jest prawomocna i nie ona jest przedmiotem odwołania.

Chybiony był też podniesiony w odwołaniu zarzut nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.). Jak bowiem słusznie zauważono w odpowiedzi na odwołanie (K 40 akt sąd.) Prezes URE nie wykonuje praw podmiotowych, lecz korzysta z ustawowych kompetencji przyznanych mu w Prawie energetycznym jako regulatorowi rynku energetycznego w Polsce. Dodatkowo zaś art. 5 k.c. nie ma zastosowania w stosunkach administracyjnoprawnych, w których Prezes URE realizuje władcze kompetencje regulacyjne.

Podkreślenia też wymaga, że Prezes dokonał w stosunku do powoda gradacji kar najpierw wymierzając mu karę pieniężną, a dopiero w następnej decyzji odbierając mu koncesję.

W tym stanie rzeczy skoro zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a odwołanie nie miało podstaw do jego uwzględnienia Sąd odwołanie to oddalił na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

SSO Andrzej Turliński